

FÖIA ENCICLOPEDICÄ LITERARÄ, ✦ APARE IN FIECARE LUNÄ DE DOUË-ÖRI

Prețul abonamentului: Pentru Austro-Ungaria 4 coröne Pentru România și străinătate 6 franci	PROPRIETAR ȘI REDACTOR: IOAN BACIU preot.	Prețul inserțiunilor: Pentru publicațiunile de preste tot anul (de 24 orî) tot după 50 cuvinte cu litere garmond se compită 1 coröna, ér cu litere mai gröse dupla.
--	---	---

ALESANDRU SZILAȘI.

(Continuare.)

Conductul funebru dela casa parochială până la biserică.

La örele 12 și 30 minute preoții concelebranți s'au adunat la biserică, s'au îmbrăcat în ornate negre și astfel a plecat în rënd cătră casa parochială. — În frunte era sânta cruce apoi praporii, ministranții și în urmă publicul.

Preoți concelebranți a fost următorii:

Reverendissimul D. Ioan Georgiu canonic	Gherla.
„ „ Vasiliu Pordea secretar Episc.	„
Carissimul D. Octavian Domide prof. de teol.	„
M. On. D. Gerasim Domide preot în	Rodna.
„ Ciril Deac protopop în	Șieuț.
„ Teodor Nichi preot în	Sz.-Zsombor.
„ Eliseu Mureșan „	S.-Cristur.
„ Alesandru Anca „	Chiraleș.
„ Lazar Avram „	Maieru.
„ Ioan Dologa „	Borgo-Tiha.
„ Iacob Rus „	B.-Mureșanî.
„ Ioan Popu „	Nușfalău.
„ Ioan Michailaș „	Sântionă.
„ Elie Posmușian „	Ragla.
„ Elie Iuga „	Arcalia.
„ Ciril Negruț „	Herina.
„ Michaiu Baciu „	S. Feleac.
„ Demetriu Rus „	Lacu.
„ Teodor Moldovan „	Magiaruș.
„ Nichita Suia „	Nețu.
„ Michail Bungărdean „	Bileag.
„ Ioan Thimariu „	Bêrla.
„ Ioan Bârsan „	Ruscior.

M. On. D. Simeon P. Șimon preot în	Șumfalău.
„ Vasiliu Nechiti „	Sebeș.
„ Nicefor Buta „	Friș.
„ Teodor Oltean „	Ardan.
și Ioan Baciu „	Șoimuș.

Ajungând la casa parochială preoții a intrat în casă a sevêșit ceremoniile rituali usitate, a ridicat cadavrul și la așêdat pe carul mortuar apoi a plecat spre biserică în acelaș ord precum a și venit cu acea deosebire că după preoți a urmat carul mortuar, familia și apoi publicul.

Prohodul.

Prohodul s'a ținut în biserică, o biserică spațioasă mare și frumoasă cum rar se mai pöte afla una asemenea între bisericile romănesci.

Public mult dintre töte naționalitățile și confesiunile a umplut biserică.

Domni și dömne fără deosebire de naționalitate și confesiune, erau de față în număr förte respectabil.

Sê incepe prohodul sub pontificarea Reverendissimului Domn Ioan Georgiu canonic și preoțimea în-tonéză jalnicile melodii dela astrucarea preoților sub conducerea bunului cântăreț și preot Ioan Dologa.

Ër frumosul cor al Bistrișenilor sub conducerea bravului și zelosului invêțatoriu Iuliu Chita cântă armonios răspunsurile și câteva cântări dela astrucare atât de precis dulce și melodios încât store admirarea celor prezenți.

Prohodul se sfârșește și Cl. Domnu Dr. Octavian Domide urcă treptele amvonului pentru de-a ținea cuvântul funebral și ertăciunile.

Tôte privirile sunt îndreptate spre amvon.

Tinerul profesor de teologie Dr. Octavia Domide este un bun orator bisericesc, despre a căruia erudițiune și dar oratoric, publicul inteligent din Bistriță în mare parte era deja informat mai de nainte de aceea se și aștepta ca se audă de la d-sa o predică cum nu s'a mai audit prin Bistriță.

Intru cât a putut oratorul se mulțămescă pe publicul ascultător ne putând străbate la inima fie căruia nu pot se știu, dar în cât a ne îndestulit pe public am înțeles, ér cei de altă confesiune vor fi înțeles mai bine și sigur nu vor uita sbiciuitorea predică de înmormântare de la un Dr. Teolog de Roma, carea ca prelegere de pe catedră înaintea teologilor din Gherla era foarte de apreciat dar ca predică de înmormântare de pe amvonul bisericeii din Bistriță, înaintea unui public poliglot și care din sinceră iubire, recunoscintă față de reposatul a alergat spre ai da ultimul tribut — s'a potrivit ca nuca în părete.

Nu crede d-l Dr. că e așa?... Binevoescă a publica într'o foie bisericească întrégă predică nemodificată așa după cum a rostito și fie sigur că se va lămuri chestia chiar prin ómenii de tagma d-sale cari il vor face se recuuóscă adevărătatea proverbului latin „nemo sibi satis.”

Nui locul aici de a face critică asupra cuvântării rostite de d-l orator dar fiindcă d-sa a atins și o chestie destul de delicată pentru preoți, chestia stipendilor missali — sbiciuind fără cruțare și catechisând preoțimea în termeni aspri înaintea publicului străin și în fața poporului — producând prin acésta o îndignare generală — nu pot se io iert și mult mă mir că ce motive la putut îndemna la acest paș neprecugetat?

Nu a aflat d-l Dr. alt loc mai potrivit pentru o astfel de aspră catechisare a preoțimeii de cât cu ocașiunea unei festivități funebrele unde publicul se adună pentru de a da în liniște cinstea cea mai de pe urmă aceluia de care se desparte pentru vecinicie?

(Va urma.)

Stai!

Stai! Veđi, nu poți să-descâlcesei mai mult
D'in firele-nodate... Nemișcată
Remăi pe loc o minte 'necumătată!
Dă-mi un minut, să pot să-te ascult:
S'aleg din adunatul tēu tumult!
Dar fă ce vrei! — Ce spui, nu pot a crede,
Nu vreu s'o cred! Eu fericire vreu.
Și din al ei frumos pocal să beu!
Remân decî orb, — de dîcî, c'acel ce vede,
Din fericire — jumătate perde...

Sum tiner și cuprins d'atâta dor!
Tu vii și mi-te puî orbiș în cale...
La draci cu tôte sfaturile tale!
Mi-e sete, lasă-mi decî al meu isvor,
Cu dulce setea mea să o potol!
Nu-mi trebue a ta filosofie!
Și cărțile-ncolbescăse-n dulap,
Cu ele nu-mi mai fac dureri de cap —
Ah vino scumpă, dulce veselie,
Sărută-mă, ca sufletu-mi să-nvie!

Sum liber iar! Ce bine e așa!
Cu mintea tôte nu le poți cuprinde...
Când focul sânt în inimă s'aprinde.
O lume 'ntrégă — tótă e a mea:
Și tôte sunt frumósă, dulci în ea!
Decât a lumēi falsă, 'nțelepțiune,
Doi ochi, ce blând, cu drag imi strălucesc,
De decî de mi-de-orî mai mult plătesc!
Și nu mă tem d'a lumēi reci furtune:
Ađi vreu, de cântec — lumea să resune!

Și num'atunci din cântec o să las,
Când numai pot să cânt de sêrutare...
Când inima începe la cântare,
S'o potă esprima nu este glas...
D'aicea fugi o minte, ia-ți rēmas!
Saî dacă ai și tu aici putere,
Acum să-mi dai, de polî, un ajutor:
Să fie-acel minut neperitor,
Când-imî găsesc unica mângăere
La — sinul dulce al iubitei mele!

O minte, ved că ađi te-ai supărat!
Dar las'! Odat' ajuns la bătrânețe,
Și eu o să primesc atunci povețe!
La tineri sfaturi voi avea de dat...
O să m'asculte... cum te-am ascultat...
Vor fi pe masă cărțile 'nșirate:
Și dî și nópte 'n ele cufundat,
Deplângevoi al meu trecut, păcat...
Și tinerețele — vor fi departe...
Și tu — în tôte vei avea dreptate!

Dar veđi, acum ce bine e așa!
Tu nu-mi poți ađi nici un folos intinde — — —
Și dulce dor când inima-mi aprinde,
Intréga lume par-că e a mea!
Și tôte sunt frumósă, dulci în ea!
Decî stai pe loc cu 'ntréga 'nțelepciune!
Doi ochi, ce blând, cu drag imi strălucesc,
De mi de-orî mai mult ađi imi plătesc!
La draci cu frica rēcilor furtune!
Ađi vreau, de cântec — lumea să resune!

Alesandru Aciu.

Dacă cumva aş muri?

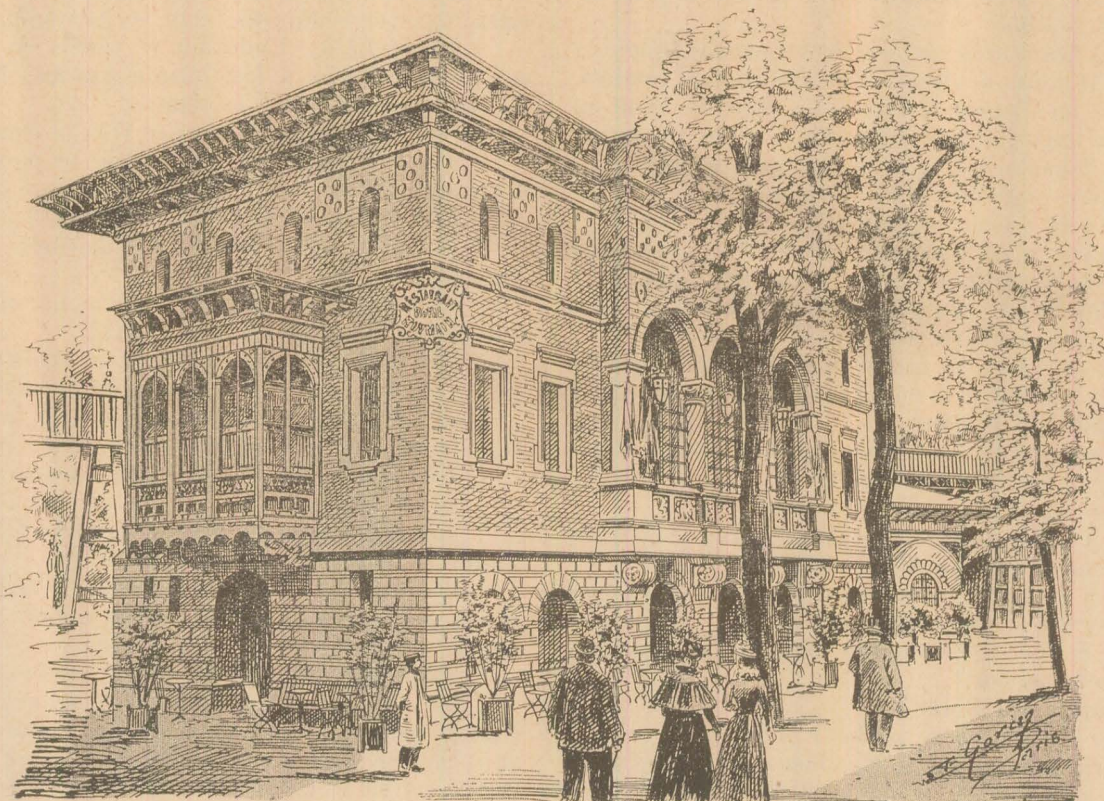
*Dacă cumva aş muri
Scii lume, ce-aş bănui?
— Nici mai mult, nici mai puțin:
Nu te-am cunoscut deplin.*

*Dacă cumva aş muri,
Scii, dragă, ce-aş bănui?
— D-deu 'ți dee bini:
Mă-n creșu pre tare-n tine.*

*Și când lumea o-aș lăsa
Scii, mândră, cea-și regreta?
— Cu trei vorbe eu se-ți spun:
In iubire-am fost nebun.*

*Dacă cumva aş muri,
Scii lume, ce-aş bănui?
— Că nu mori și tu cu mine,
Lume rea și cu suspine?!*

S. P. Șimonu.

Restaurantul român la expoziția din Paris.

Caprițiu

— Comedie intrun act de Alfred de Musset —

(Urmare)

Chavigny: La totă întimplare. Acésta-o argumenteză casul de față.

M. de Lery: Nu țasă putea spune; D-ta pari furios.

Chavigny: Cum? eu? Aș! De loc nu. —

M. de Lery: Căs dóră tot întruna te cuibăreci acolo pre scaun. Mărturisesc că cu totul alt fel de om team creșut pre D-ta, și-serios vorbesc dacă aş fi sciut cumă vă stau actele însă trăsura nu i-o concedeam Matildei. —

Chavigny: Dară te încredințez că acea a fost fórte natural și-ți mulțemesec că ai făcuto.

M. de Lery: Nu, nu, D-ta nu-mi mulțemeseci; te încredințez că esci mênios. La dreptul vorbind, că Matilda a eșit, acea pentru acea a fost pentruca să se întâlnească cu D-ta.

Chavigny: Tare mă bucur. Pentru ce nu a venit atunci cu mine. —

M. de Lery: Asta i-am điso și eu. Inse vedî, așa suntem noi femeile mai ântâiu nu voim după acea voim. Dară în adevăr nu beai tea? —

Chavigny: Nu.

M. de Lery: Atunci tórna-mi mie. —

Chavigny: Poftesci?

M. de Lery: Dă-mi tea. (Chavigny se rădică umple cească și-o da M. de Lery). — E bine puneo aici: Este în astă sară consiliu de Ministru?

Chavigny: Nu sciu. —

M. de Lery: Curiósă o mică ospătărie mai e și un atare Ministeriu. Ômenii întră și es fără ca se scie pentru-ce?

Chavigny: Beați odată tea acea. Deja sa răcit de jumătate.

M. de Lery: Nu ai pus în ea destul zăhar; mă mai rog pentru 1 sau 2 bucăți.

Chavigny: Cum poftesci; nu ajunge acea nimica.

M. de Lery: Bine, acum încă puțin lapte.

Chavigny: Esci satisfăcută?

M. de Lery: Incă un strop de apă ferbinte. Este? Dămi aici césca.

Chavigny: Poftesce, însă nu o vei putea bea.

M. de Lery: Cugeti? Scii sigur?

Chavigny: Cât se póte de sigur.

M. de Lery: Și pentru ce nu aș putea-o bea?

Chavigny: Pentru că e rece și grozavă de dulce.

M. de Lery: Nô dacă nu e de beut, atunci țipă-o afară.

(*Chavigny* stă cu cășca în mână. *M. de Lery* 'l privește râzând). —

M. de Lery: Ah D-șeule că plăcut mai ești! Nici odată nu am vădut încă o mitră așa ursuză.

Chavigny: (împacient; varsă tea pe foc, apoi se preumblă cu pași mari în sus și în jos, și cu indispoziție): Pre sufletul meu ai drept; sum un prost.

M. de Lery: Nu te-ai fi creșut pentru lumea asta ca să fii jalus; în realitate însă ești un adevărat Othello.

Chavigny: Oh chiar nu; nu pot suferi însă ca ôrecineva, orî pre sine însuși orî pre altul, fie și în lucrul cel mai mic să șicaneze. Și pentru ce aș și fi jalus?

M. de Lery: Din vanitate, ca toți bărbații. —

Chavigny: Oh așa vorbesc femeile. E în datină a să ție: „jalus din vanitate“ o astfel de frașă acêsta, pe carea fie cine o are gata, ca și pre: „sluga plecată.“ — Lamea e prea vi-grôsă față de sërmanî bărbați. —

M. de Lery: Nu întru atâta cât față de sërmaneale femeii. —

Chavigny: Oh D-șeule ai drept. Tôte sunt numai relative. Pôte-sê însă concede ca femeile se ducă un mod de viață ca bărbații? Acêsta e o imposibilitate învederată. Sunt o mie de lucrări, cari în ochii femeilor sunt de importanță astremă pre când în ochii bărbaților sunt fără nice o valoare.

M. de Lery: Da să ție caprițiele.

Chavigny: Pentru ce nu? Da! caprițiele. E constatat, că un bărbat pôte să aibă capriții, pre când o femeia...

M. de Lery: Sunt câte odată și astfel de femei orî dôră cugeți că rochia e talisman, care se o apere de ele?

Chavigny: Carieră, carea ar trebui se o rețină dela capriții.

M. de Lery: Sê presupunem că nu e vël cu care să se acopere. Aud pași. Matilda s'a reintors.

Chavigny: Oh nu crede, încă nu e mieđuul noptii. (Intră un servitor și predă un pachetaș Contelui). —

Chavigny: Ce-i asta? Ce voese dela mine?

Servitoriul: Lau adus pentru D-l Conte. (Esê) (*Chavigny* desface pachetu în care este pungulița Matildei). —

M. de Lery: Ce iarăși ai căpătat present? În o ôră așa târđie? Asta totuși o țiră e cam prea mult.

Chavigny: Ce dracul se însemneze acêsta? He Francois, he! Cine a adus acest pachet?

Servitoriul: (intră): D-l Conte?

Chavigny: Cine a adus acest pachet?

Servitoriul: Portariul l'a adus în sus chiar acum D-le Conte.

Chavigny: Nu a fost lângă el nimica? Nu a fost epistolă?

Servitoriul: Nu D-le Conte, și lui numai mai nainte i-lau adus.

Chavigny: Și cine l'a adus?

Servitoriul: Acea nu o scie D-le Conte.

Chavigny: Nu scie! Ai înebunit? A fost bărbat sau femeie?

Servitoriul: Un servitor în liorea; portariul însă nul cunoșce.

Chavigny: Mai stă acolo jos acel servitor?

Servitoriul: Nu D-le Conte, sa depărtat îndată.

Chavigny: Și nu a ție nimica?

Servitoriul: Nimica D-le Conte. —

Chavigny: Bine (Servitoriul esê). —

M. de Lery: Pre D-ta D-le Chavigny te desmêrdă. În adevêr nu aceste dame vor fi de vină dacă D-ta-ți vël perde bani.

Chavigny: Se fiu orî și ce dacă pricep și numai un singur cuvênt din tot lucrul.

M. de Lery: Nu te preface. D-ta acum faci pre micul ne yinovat.

Chavigny: Nu, pre cuvêntul meu de onóre îți spun că nu pricep, nu pot pricepe de fel. Aici nesmintit s'a întimplat ceva greșelă.

M. de Lery: Nu e scrisă adresa D-tale pre el?

Chavigny: Ba e scrisă; aveți tot dreptul. Acêsta e curios; și scrisôrea încă-mi e cunoscută. —

M. de Lery: Ertat-mi-e sê vêd?

Chavigny: E dôră neorbanitate din partea că vê arăt; eu atât mai rêu pentru acela (aceea), care sê espune astfel. Poftesec. De bunăsamă acêsta scrisôre am vêduto undeva.

M. de Lery: Eu încă; eu tôte siguritatea.

Chavigny: Stai numai... Nu greșesc... Scrisôre plecată e sau cursivă?

M. de Lery: Ah de unde! adevêrată scrisôre anglesă. Privește numai ce litere fine. Oh e scrisôrea unei dame fôrte bine crescută.

Chavigny: Așa se vede că D-ta o cunoșci.

M. de Lery: (cu confuzie prefăcută): Eu? chiar nu. (*Chavigny* o privește suprins, apoi se preumblă de parte).

M. de Lery: Unde am și ramas cu conversația? Ah da așa cred că vorba a fost despre capriții. Acest mic gajiu roșu de amor a sosit chiar la timp.

Chavigny: Spune sincer că D-ta ai cunoscința despre secret.

M. de Lery: Sunt unîf ôment în care nu este nici un pic de inventiositate. Eu în locul D-tale aș fi aflat deja.

Chavigny: Sê vedem. Fii sinceră; spunemî cine e acea. —

M. de Lery: Aprôpe cu siguritate cred că e D-na de Blainvillet.

Chavigny: Femeia, D-ta nu ai nici o țiră de compatimire, scii că noi ne vom certa la olaltă?

M. de Lery: Sperez că nu cu acêsta ocașiune.

Chavigny: Nu voesci sêmî ajuți ca se desleg acêsta enigmă?

M. de Lery: Minunată trecere de timp! Se lăsăm acêsta. Mai târđiu pôte vêi cugeta la ea fie și numai din orbanitate.

Chavigny: Nu mai este tea; acum aș bea!

M. de Lery: Fac. Apoi ție că nus bună. (Tăcere). —

Chavigny: (se preumblă întruna): Cu cât scrutez mai am amuțit cu atâta e mai enigmatic.

M. de Lery: Spunemî te rog, te ai jurat ca în astă sêră se nu mai cugeți la nimica decât numai la acea punguliță? Te las ca sêți poți continua fantasarea. —

Chavigny: În adevêr, lucrul acêsta e de mirat.

M. de Lery: Țam spus că e M-ma de Blainvillet. S'a re-cugetat asupra colôrei punguliței și acum din pocăință-ți trimite alta. Sau ce e și mai probabil, voesc ca se te pună la probă, voesc ca să vadă pre carea vël purta-o pre acêsta sau pre a ei.

Chavigny: Evident că pre acêsta voiu purta-o. Acêsta e singurul mod ca se sciu cine a trimiso. —

M. de Lery: Nu pricep, pentru mine aceea e fôrte sus.

Chavigny: Se presupunem că respectiva, carea a trimiso va vedeo mâne în mânele mele; așa cređi că voiu greși?

M. de Lery: (cu cochetărie) Acêsta e de totului tot prea aspru; numai pot risista mai departe.

Chavigny: Nu cumva din întimplare ești D-ta acea?

M. de Lery: Aici îți e tea chiar cu mânele mele albe am pregătit-o; de bună samă că e mai bună ca acea fabricată de D-ta. Nu te uita în contin la mine. Așa dôră mă socotesc de o epistolă anonimă?

Chavigny: D-ta ești acea; ceva glumă. Miatți pus cursă.

M. de Lery: Și încă o cursă fôrte fin impletită.

(Va urma)

G. Nistor.

O istorie adevărată.

de: *Porumbel.*

Era pe la opt ore dimineața, nu mă sculasem încă. Îmi lăcea căldura moaleșitoare a patului... Razele tremurătoare ale soarelui se furișau printre perdele și desemnau pe pereți din față gură bizare mărginite de linii strălucitoare. De afară se audea un murmur surd, încetșor... un murmur de ape ce mure în de-
artare.

Mă simțeam așa de bine... Servitoriului, când îmi aduseș hetele, îi poruncii să nu lese pe nimeni în lăuntru. Torcēm a mințe un gând frumos, frumos de tot și când l'am sfârșit am dormit din nou — un somn dulce de dimineața.

Deodată mă trezesc. Aud zgomot la ușă.

O învășală de cuvinte romănesci, nemțesci și unguresci în care nu înțelegem nimica.

În momentul când mă pregăteam se mă scol întră servi-oriul.

— Ce larmă-î afară, Gligore?

— Mă rog, hornariu o venit după bani.

— Spune-î se vie după amiad!

Servitoriul eși. M'am întors cătră perete; mai pôte ascepta!

Dar zgomotul începu din nou. La început mai mult în șopte apoi tot mai tare și în urmă o gălagie formală. Printre njurăturile grosolane a servitoriului — o adevărată plagă națională, ceasta la poporul nostru — se audea glasul hornariului, la început imid, slab, rugător, dar în urmă tot mai hotărit. Sēm, că nu roia să se ducă.

Gălăgia asta mă iritase presté măsură și chiar mă gândēm am se-î dau o lecție bună pentru obrăznicia cu care se portă când audii următoarele:

„Ich muss Brod kaufen für meine Kinder.“ —

Eu trebuie să cumpăr pâne copiilor mei!

Un fulger și nu m'ar fi lovit atât de tare... Pâne copiilor mei!

Nu pentru el, de el puțin îi pasă, dar copii lui... Li fōme și n'au pâne...

Am sērit repede din pat, am îmbrăcat un balton, am deschis ușa și l'am chemat în lăuntru.

Nu am vedut niciodată frică și bucuria în acelaș timp atât de expresiv zugrăvite pe o față omenescă. Frica de mine, mai corect de clasa bogată — dīsă și cultă — a cărei tată e ego-

izmul și mamă minciuna, și bucuria părintelui că copil lui în sfirșit vor avea pâne.

Eram atât de mișcat încât n'am putut dice nici un cuvēt, i-am strins numai mâna pretinsec; stau în fața nemărginitei dureri a unui tată, durere față de care cuvinte de mângăiere nu affi... A umblat din casă'n casă, nu se cēră de pomană ci se-și cēră prețul muncii sale și a umblat înzēdar. „Mai pôte ascepta“ i-s'a dīs pretotindenea ca la poruncă. Și dacă s'a rugat mai cu stăruință i-au arătat ușa... Și copii lui n'au pâne... Am luat chitruța și i-am plătit.

Cu ochi strălucitori de bucurie privea piesele de arginț ér buzele îi murmurau cuvinte ne'nțelese de mulțămītă. Nu era acēsta bucuria avarului când își vede grămeșile de aur, ci bucuria naufragiatului, care scapă din valuri la term după lupte lungi și desperate cu mōrtea.

Mărturisesc sincer, în clipa acea așa m'am simțit de mic față în față cu durerea acestui om de jos și sărac dar *cinstit*... căci înaintea cinstii bogățiile dispar și rangurile se spulberă în vēnt... ar trebui să fie așa.

A plecat grăbit. A uitat tōte nedreptățile, tōte injurăturile batjocurile cmenilor. Avea un singur gând: Copii lui plâng pôte mor...

L'am vedut alergând spre casă — cuibul său de suferință — ducēnd copiilor seși viață. Mergea 'n fugă. Trecătorii îl priveau unii ironice, alții cu mutro stupide de dobitoce. El nu vedea pe nimeni...

Și Dōmne! mulți sunt nefericiți pe acest pămēt; nesfērșit e numărul acelor nefericiți pe cari bogății nu-î ved fiindcă *nu voesc se-î vadă*.

Voi toți, cari înotați în aur, cari în vestminte de mătăsă vē purtați trupurile vōstre sfērșite în orgii, voi, căroră Prove-dința v'a concređut bunurile acestei lumi, priviți, vē rog, odată, numai odată la mulțimea ce alērgă desperată la picioarele vōstre, gândiți-vē că va mai fi și o altă lume în care dreptate va domni și — pôte veți sci ce aveți de făcut.

Decât strălucirea — fericirea, e cu mult mai multă umbră nefericirea și amarul pe pămēt. Ochi trebuie se ai numai, ca s'o vedă, urechi ca s'o audă și *inimă ca se o simțesci*.

Primăvară.

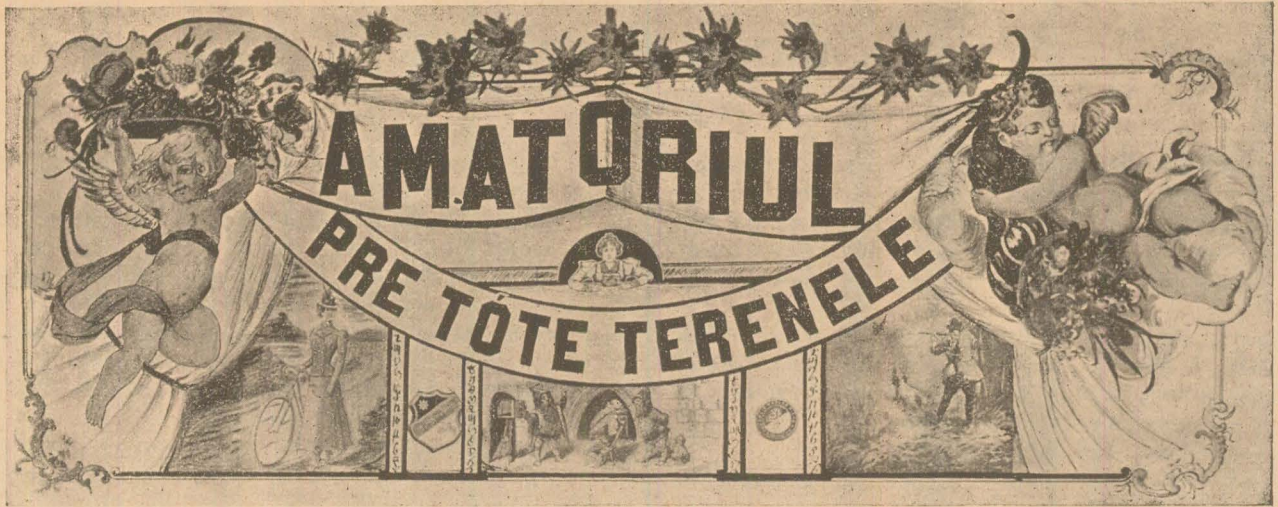
*Primăvară-î, primăvară!
Lunca 'ntrégă, 'ntrégă valea;
Codrul tot — cât veți cu ochii —
Tōte's verși și-î verde zarea.*

*Sus senin, senin albastru...
Jos pe lunca înverșită
Mi de flori se prind la horă
Și se 'nvîrt. Vēntu le cāntă.*

*Cântăreți de multe nēmuri
De prin fărî străine iară
Au venit. În immuri sfinte
Ei adusau primăvară.*

*Tot e plin de poesie,
A 'nviat întregă firea...
Flōre-a rēsărit și 'n peptu-mi,
Farmec dulce... E iubirea.*

Porumbel.

Papeteriă lucrată.

În nr. 4 și 5 am descris în amator cum se execută lucrările atât de plăcute, cu firesul fir.

O aplicație a acesteia, dar cu mult mai ușor de executat este papeteria împodobită cu lucrări tăiate cu firesul-fir. O ocupație frumoasă și interesantă. —

Cine nu a vădit cu cutare ocaziune cutiile frumoșele în care aranjează cofetariile zăharicele, droguicilor sticlutele cu parfum etc. Executarea acestora e nu numai ușoară ci și un lucru plăcut mai cu seamă acomodat tinereții și damelor.

Din carton gros (pappendeckel) tăiem păreții d. e. a cutiei ce voim a face, și-i lipim la olaltă cu câte o fâșie de pânză deasă, folosind cleiul bun de măsuru. Dacă păreții i-am lipit și sau uscat, atunci obducem cutia în lăuntru cu hârtie-imitație de catifea, mătăasă, atlas, moire etc. etc. Dar la totă întâmplarea numai în o singură coloră. Pe dinafară o obducem cu hârtie de metal (stonial) auriu, argintiu sau colorat; ori cu cutare materie. Hârtia asta, sau materia nu o cleim cu cleiul de măsuru ci cu cleiul făcut din năspreală feartă.

Cutia astfel pregătită este acum fundamentul pre care vin aședate părțile tăiate.

Drept model ne pôte servi ori ce muștră pentru lucrări cu firesul-fir. —

Luăm o bucată de carton de grosime mijlocie, lipind pre o lature modelul pre cealaltă parte hârtie de lux, materia etc. cu carea voim a obduce podóbele cutiei (asemenea cu cleiul de năspreală); apoi punem sub ceva greutate și o lăsăm 12 ore așa, ca să se usce bine.

Dacă sa uscat pe deplin tăiem afară figurile, dar nu cu firesul ci cu dalte óble și semi cerculare, după cum cer conturile modelului respectiv.

Dalta trebuie ținută cât șe pôte vertical și tăeturile făcute cât șe pôte una din alta (continuativ). —

Dacă suntem gata cu acestea, lipim fiecare parte la locul seu, pre cutia fundamentală și lucrarea am isprăvit'o

Nițu.

Recepte.

Firmis-transparent pentru obiecte de sticlă colorate șe pregătesce ușor în modul următor:

Luăm:
250 gr. Sandarak,
60 „ Mastix fin,
125 „ Colofoniu,
250 „ Terpentiu venețian.

Aceste tóte le punem în o sticlă și cu sticlă cu tot le băgăm în o ólă cu apă ferbinte (fără ca șe între apă în sticlă)

unde stau până șe topesc tóte bine. După ce sau topit filtrăm și firmisul e gata. Acesta e fórté țitor dar șe uscă fórté cu greu.

Altă metodă ne dă un lac care șe uscă mai repede și anume:

500 gr. Schellach fin,
60 „ Mastix fin.

Se topesc în modul arătat mai sus în 3 litre alcool de 95°.

Sau:

120 gr. Ambra,
30 „ Camfor
620 „ alcool de 96°.

Atât acesta, cât și cel precedent, întinte de întrebuințare trebuesc filtrate. —

Nițu.

Recepte.

Vaselín-crème (pomadă fină)

Crème de rose:

Rp: Lanolin 150 gr.
Vaselín (alb) 150 „
Pomadă de Rose 61 „
Pomadă de florí de lămâie 31 „
Tinet. de Ambra 4 „
Tinet. de Moschus 3 „
Oleu de Rose 1 „

Chimist.

Ilang-Ilang:

Rp: Lanolin 150 gr.
Vaselín 150 „
Pomadă de viorele 49 „
„ „ rose 20 „
„ „ Acație 10 „
„ „ Tuberoșe 10 „
„ „ Iasmin 10 „
Oleu de Ilang-Ilang 15 „

O. D. Z.

Tintă pentru a putea scrie pre obiecte de fer.

Mestecă la olaltă:

Vitriol de aramă 10 părți
Otět 2 „
Gummi 4 „
Funingine 2 „
Apă 10 „

Chimist.

DE ALE POPORULUI.

—o—

Fermecătorul.

— Și care va se dică se pricepea în farmece?

— Și încă ce fel!...

— Meșter mare?

— Mare, domnule.

— Ști vr'o ispravă de-a lui, s'o aflu și eu.

— Știu una.

— Spune-o, — tare's nerăbdător.

— Ei bine, ascultă, Cunosci pe Ghiță?

— Care Ghiță? Al tutungioicii?...

— Nu, al luminărarului?

— Păi, ăla a murit acum trei ani!...

— Ăla... Care va se dică îl ști, adicătelea îl știai. Vești

ăla era rău bolnav. — Rău de tot, domnule. Avea omu ca o piatră la stomac. Il durea și il junghia de'l apuceau sudorile.

— Și eu am avut așa ceva...

— Hei, ce-are a face. Ascultă, a fost la spital, de geaba a chemat trei babe, una din Otetari, alta de la Cuțitu de argint și alta de la... am uitat de unde era aia... Tot de geaba... Se topea bietul băiat d'an picioarele. Și atunci s'au hotărât cu toții.

— Să'l cheme...

— Da. L'au chemat. Invoiala era făcută 10 poli de l'o face bine. L'a descântat, l'a fermecat și a început să'i spue bolnavului că va face ca duhul necurat care era în el să se ridice de la burtă în sus și se iasă prin urechea dreaptă afarsă, ăr el, vrăjitorul, îl va împușca atunci.

— Pe cine? Pe băiat?

— Nu, va împușca duhul necurat,

— A, ha!... Și ce-a făcut?

— Li s'au adus smirnă și unt de lemn.

A cerut apoi o pușcă și i-a pus o capsă. Toți ai casei erau de față. A mosmondit el câțva timp, a bolborosit la vorbe neînțelese, când întrebând băiatul dacă simte duhul la ureche acela a dis că da.

— Auzi minune!

— Stai se vești. Atunci întinde pușca și bang! trage de trăgaci. O delumare drăcescă care face pe toți să se cutremure, vrăjitorul era galbăn ca cera ăr băiatul luminărarului...

— Vindecat?

— Ași, mort, cădut cu capul drumicat de glonțul din pușcă, la pământ.

— Ei, cum asta i-a fost vindecarea?

— Păi, se vești. Cine i-a pus și pe ai casei să-i de-a pușca încăreacă? Nu e vorba nici ei n'o știau.

— Păi, cum ar fi împușcat duhul necurat, cu cea ne'ncăreacă?

— Ei, asta'i tréba magiei!

— Și l'a vindecat de tot pe băiat!... Dar el ce face?

— E în pușcărie, condamnat la 5 ani.

— Și de ce nu se scapă prin vrăjire?

— Prea vrei să-ți spun multe. Asta n'o știu.

O surprindere.

Din popor.

Bate Dómné vânturile
Sămî pornescă luntrile,
Se mă duc și eu cu ele
Su inima plină de jele.
Se mă duc la mândra'n casă
S'a prindă lumina'n masă.
Ea sēmî vadă și sēmî credă
Cum mi-e inima de négră;
Ca imala primăvara
Călcată de tótă țara
De care crășovănesci
De cătane împărătesci.

Pe ulița de coala
Este o mândră frumoșea
In casa cea șindilită
Șede mândra cea urită
In casa cu coș de pétră
Șede mândra cea cușată
In casa cea mitică
Șede mândra frumoșică.

Mândro sprincenele tale
Is ca dóue luminele,
Mândro ochișorii tēi,
Is ca doi luceferei
Șaș dori se fie-ai mei
Mândruța gurița ta
A zdrobit inima mea.

Flóre albă din grădină
Se te smulg din rădăcină
Se te sâdesc la fântână,
La fântână între trifoi
Unde badea adapă boi
La fântâna între nădai?
Unde badea adapă cai
Vecină din rënd cu mine
Nuți ține bărbatul bine,
Mânăl sara tot cu boi
Că s'a bate pe la noi,
Pe la noi pe la feréstră
Cere foc se doonescă;

Dară bóla lui io da
Până'n casă s'o băga,
Săi dau pat imperinat
Și gură de sărutat.
Când treci bade p'ângă noi
Pune clopote pe boi
Se te aud eu din rēsboi.

Sus dragă sus lună
Lautanî sună
Badea m'ascéptă 'n grădină
Aprinde mândro lumina
Ca perdut badea grădina,
Aprinde tu luminarea
Ca perdut badea cărarea.

Vai de mine, sara vine
Și nam divănit cu nime
Mărie póle ciurate
Bagăme slugă pe nópte.

Pétruț.

CRONICA.

După model român. Doctorii olandezi Redingius și Vrymans au fost la București să studieze organizația institutului de bacteriologie și anatomie patologică, unul din cele mai bune din Europa.

La plecare doctorii olandezi au exprimat dlui prof. Dr. Victor Babeș, directorul institutului, admirația lor întregă pentru construcția și organizația institutului, care va servi ca model aceluia proiectat a se înființa în Olanda. (T.)

Adunarea generală a Asociațiunii se va ținea estan, conform horării comitetului central, adusă în ședința dela 22 n. l. e., la 21 Sept. n. și zilele următoare în Sibiu, ér nu în Lipova, cum au fost cerut fruntașii de acolo, și acum din cauze neprevédute au respins-o.

— **Petrecere de vară.** Antistia bisericescă a parohiei gr.-cat. din Iclodul-mare invită la petrecerea de vară, ce se va aranja cu ocaziunea adunării generale a „Reuniunii învățatorilor gr.-cat. din jurul Gherlei” în odorul parohiei gr.-cat. din Iclodul-mare, la 4 Iunie a. e. st. n. Venitul curat este destinat în folosul corului nou edificat în biserică de acolo.

Tipografii străine. După un obicei réu, un Român a tipărit niște anunțuri funebrele într-o tipografie străină (ungurească) De-desuptul anunțului tipograful a pus, după-cum i-a fost datorința, numele tipografiei românești. Foile ungurești au făcut mare gălăgie din pricina asta și proprietarul spăriat a publicat numai decât în gazete, că el n'ar fi permis așa ceva, dar' culegătorul a făcut lucrul fără știrea lui. Frumos! Numai de aici să tragem Românii o învățătură: Avem tipografii românești prăsărate prin tóte ținuturile locuite de Români. Ne trebuie niște anunțuri, invitări etc. scriem lor, sau în cas de grabă le telegrafăm, și încă în ziua aceea ni-le face. Atunci nu dăm lucrul nostru străinului, care numai ne batjocoresce limba și în ele orî altmintrelea (F. P.)

— **Mirele sortitor.** Un medic din New-York caută se-și dee de nevastă prin un med ne mai pomenit. El anume la un tirg ce s'a ținut, a sortit printre tóte femeile, afară de cele schiloade, câte un los cu 5 dolari, cu condiția, că ceea-ce va câștiga cu el la loterie aceea îi va fi nevastă și va împărți cu el câștigul. Speranța lui, că va vinde vre-o 2-3000 de losuri, s'a împlinit. Tragerea va fi în curënd. Acuma fiecare bucătăneasă din New-York așteaptă să se facă d-na Doctor.

Cum se sporesc Jidani. În orașul Iași mișcarea populației dela 1 până la 30 Aprilie a fost următoarea: născuți 215 de cari 100 Români; 5 alți creștini și 100 evrei. În acest timp a murit 185 persoane din cari 123 Români; 13 alți creștini și 4 evrei. Decî Românii au scădu cu 13 suflete, ér Evreii au spor cu 61 de suflete.

† **Necrolog.** Teresa de Mocsonyi născ. Horvath de Zalaba în numele său, precum și în numele copiilor: Catarina, Eugeniu, Petru, Alesandru jun. și Ionel; al cumnatului său alesandru de Mocsonyi și al soției lui Helena născ. Somogyi de Gyöngyös; și vărului Zeno Mocsonyi de Foen și al fiului Antoniu, și în numele tuturor rudeniilor dă de scire cu inima frântă de durere decădarea mult iubitului și ne uitatului ei soț, resp. tată, frate, cumna văr și unchiu, a domnului *Eugeniu de Mocsonyi* care în 12/2 Maiu a. e. séra după o scurtă suferință, în anul 56 al etății sale și în anul al 19-leal fericitei sale căsătorii și-a dat nobil său sflet în mâinile Cratorului. Rămășițele pămăntesci ale scumpului decedat vor fi sfintite în 16/29 Maiu în mausoleul familiei de Mocsoyi la Foen după ritul greco-oriental și tot acolo vor puse spre odihnă eternă.

Parastasul se va celebra în 24 Iunie (7 Iulie) la Foen Căpălnaș și Birchis.

Fie-i țărina ușoră și memoria binecuvântată!

POSTA * * *

* * * REDACȚIUNE

—*—

Am primit și restul de abonament pentru Revista Ilustrată, cuită cu multă mîmă.

Viorica. Poesia „Cătră lună” e o încercare bunîșoră nu o publică înse în speranță că ne vei trimite alta și mai bună.